

Moartea lui Ahab

– 22:1-40 –

Dumnezeu a mai dat lui Ahab trei ani de har, trei ani în care a așteptat ca acesta să se pocăiască. Ahab însă a persistat în împietrirea și încăpățânarea lui. Paharul s-a umplut, și a sosit ceasul judecății. În ceruri se hotărăște nimicirea lui Ahab. Cu toate acestea, chiar în ultimul ceas, îndurarea lui Dumnezeu îi mai face o chemare lui Ahab spre mântuire. Ahab și-o face singur cu mâna lui. Deși sirienii stăteau liniștiți și nu mai porniseră război împotriva lui Israel, Ahab decide să meargă la război. În acest război se implică în mod neînțelept Iosafat, un împărat bun din Iuda. Iosafat se unește cu cine nu trebuie, face o alianță care nu venea de la Duhul Domnului. Ahab era idolatru iar acum era sortit nimicirii. Iosafat face un legământ periculos cu un om foarte rău; acesta știa istoria lui Ahab. Ahab era omul de care trebuia să te ferești. Iosafat însă, din dorința de izbândă asupra sirienilor și din interese materiale, economice și politice, face o alianță cu Ahab. Înainte de a porni la război, Iosafat cere totuși să se întrebe Cuvântul Domnului. Cei 400 de prooroci strânși de Ahab vestesc cu toții izbânda asupra Siriei. Și este interesant că nu sunt proorocii lui Baal, ci prooroci care proorocesc în Numele Domnului. Iosafat are o sclipire de luciditate și nu îi recunoaște ca prooroci ai Domnului. Nu știu exact de ce Iosafat contestă autenticitatea acestor prooroci. El pare să intuiască faptul că aceștia tind să proorocască ce împăratul vrea să audă. Sau poate că printre ei nu se găsea nici un prooroc cu renume care să fi fost adesea confirmat de Domnul ca și prooroc al său. Chiar și Ahab este conștient că ar putea întreba pe Domnul printr-un alt prooroc, însă nu vrea să apeleze la acela căci el îi proorocește doar de rău. În mod evident, Ahab nu este preocupat să afle adevărul din partea lui Dumnezeu, ci dorește doar o confirmare din partea Domnului pentru planurile sale bine stabilite. Ahab nu este dispus să își schimbe planurile sau să asculte de vocea Domnului; se simte totuși mai confortabil dacă și Domnul i-ar da aprobare pentru planurile sale. El, de fapt, este sigur că planurile sale sunt bune și că va avea izbândă. Are nevoie doar de o semnătură din partea Domnului pentru planurile sale idolatre. Totuși, la insistența lui Iosafat, este chemat și Mica. Chiar și solul îl încurajează pe Mica să nu îl deranjeze pe împărat ci să proorocească izbânda ca și ceilalți prooroci. Mentalitatea solului reflectă metalitatea lui Ahab. Solul probabil că nici nu credea în mesajele care veneau de la Domnul; poate se gândea că proorocii vorbesc de la ei înșiși. Este absolut tragică atitudinea poporului la mesajele din partea Domnului prin proorocii Lui. Cum poți să îi spui unui prooroc al Domnului ce să proorocească? Consultarea proorocului devine un teatru ieftin. *Să-l consultăm ca să spunem că l-am consultat, sau în speranța că ne va vesti ceea ce noi deja am hotărât!* Această atitudine legitimizează revărsarea duhului de rătăcire pe care îl dezvăluie Mica prin proorocia sa. Atunci când ești prins de planurile tale idolatre, când de fapt nu ești dispus să faci voia lui Dumnezeu, ci doar dorești ca Domnul să îți confirme cu orice preț propria voie, atunci te afli pe teren alunecos, pe nisipuri mișcătoare, în zona în care duhurile de rătăcire se activează pentru a-ți confirma ceea ce dorești să îți confirme. În primă fază, și Mica intră în acest joc și îi spune împăratului: *vei avea izbândă. Dacă acest lucru vrei să îl auzi, acest lucru îți-l spun.* Dar el folosește probabil un anumit ton

al vocii care să transmită clar faptul că el spune așa nu din convingere, ci doar ca să facă pe plac împăratului. Și Ahab reacționează. De ce? Nu i s-a proorocit ce vroia să audă? De ce insistă să jure că spune adevărul? Oare nu era Ahab dezinteresat de adevăr? Această reacție ca și cea în care îi dă dreptate lui Iosafat că cei 400 de prooroci nu sunt așa de credibili, ne arată că Ahab știa multe lucruri și că ÎN MOD CONȘTIENT și pe deplin responsabil a făcut alegerea să încalce voia lui Dumnezeu.

Domnul ar fi putut să nu transmită lui Mica acest mesaj de înștiințare pentru Ahab. Dar Domnul, în bunătatea Lui, nu doar că transmite mesajul că Ahab va muri în bătălia cu Siria, dar îi descrie și cum a fost luată această decizie în ceruri. La intrarea porții Samariei cei 2 împărați ședea pe scaunele lor de domnie. În fața lor se aflau 400 de prooroci iar în jurul acestora, oștirile lor. Mica nu se lasă intimidat de acest tablou. El văzuse o altă Curte, și un alt scaun de domnie mai important și mai înalt. El văzuse de asemenea o altă oștire, mult mai puternică: oștirea cerurilor stând la dreapta și la stânga Domnului. Vedenia lui Mica are o însemnătate deosebită căci dă cortina la o parte, deschide o fereastră spre cer și ne dezvăluie cum se iau deciziile acolo sus. De fapt, mai întâi descoperim că destinul oamenilor și al istoriei se ia prin hotărârile de sus și nu prin frământările și strădaniile oamenilor de pe pământ. Iosafat și Ahab puteau să se sfătuiască și să se pregătească pentru război cât de mult doreau. Soarta războiului se hotăra sus. Mica ne descoperă și CUM se iau hotărârile acolo sus. Este surprinzător că Domnul se consultă cu lumile cerești. Domnul ia decizia ca Ahab să piară în bătălia cu Siria. Însă ridică înaintea cerului următoarea întrebare: ***Cine va amăgi pe Ahab ca să se suie la Ramot din Galaad și să piară acolo?*** Și au venit mai multe propuneri. Se pare că și demonii erau prezenți la întâlnire căci duhul care se înfățișează înaintea domnului pare a fi mai degrabă un demon decât un înger căci cum ar putea un înger să fie un duh de minciună în gura proorocilor. Acest demon are următoarea propunere: ***voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui.*** Și Domnul este de acord cu această propunere. Pasajul este scurt dar ridică o mulțime de întrebări:

- De ce se consultă Domnul cu lumile cerești?
- Cum de sunt și lumile demonice prezente la întâlnire?
- De ce celelalte propuneri nu au fost aprobate?
- De ce a fost aprobată tocmai propunerea acestui demon?
- Oare era așa de dificil ca Ahab să fie convins să facă război cu Siria de se organizează o conferință în ceruri pentru a se discuta CUM se va realiza convingerea lui Ahab?
- Care misiuni pot fi îndeplinite de îngeri și care de demoni?
- Cum ar fi putut un înger soluționa problema convingerii lui Ahab de a porni la război împotriva Siriei?

Deși Domnul este atotputernic și ar putea face totul de unul singur, El implică faptele create în planurile Sale. La fel cum Dumnezeu lucrează pe pământ prin agenți umani, la fel Domnul conlucrează cu oștile cerești. Și Aceștia nu sunt doar executanți docili. Îngerii sunt ființe inteligente care pot veni cu propuneri. Domnul se sfătuiește cu aceștia. Domnul a creat pe îngeri ca făpturi inteligente, creative. Domnul vrea să le valorifice creativitatea și inteligența. Domnul, deși este Dumnezeu atotputernic și atotștiutor, nu inhibă inițiativele fapturilor create de El. Ba dimpotrivă, El le stimulează participarea în planurile Sale. Scriptura ne prezintă multe situații în care îngerii au un rol important în planul lui Dumnezeu. Pavel, în Evrei, ne spune că îngerii sunt duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei care vor moșteni mântuirea (Ev. 1:14). Înțelegem deci că ajutorul primit de la Domnul de către credincioși este primit adesea cu intervenția îngerilor. Aceștia însă nu pot interveni decât cu aprobarea divină.

Sunt însă misiuni care nu pot fi îndeplinite de îngeri. Îngerii sunt curați și reflectă gloria lui Dumnezeu. Nu cred că îngerii pot să ispitească pe oameni și nici să fie un duh de minciună pentru ei. Și aici intervine slujba diavolului care deși urmărește să distrugă planurile Domnului, el de fapt trage la carul Său de slavă. Satana este cel care îi omoară familia lui Iov și îl ispitește pe acesta să cârtească împotriva Domnului. Un demon devine un duh de minciună în gura proorocilor lui Ahab și îl convinge pe Ahab să meargă la război. Dar nici lumile demonice nu pot opera fără aprobarea divină. Domnul le îngăduie să opereze asupra oamenilor și tot El trasează limite exacte intervenției acestora.

Tabloul cu toată discuția din ceruri ne sugerează că oamenii nu au o cheiță la spate pe care Domnul o învârte cum vrea sfidând libertatea lor de alegere. Ahab tocmai făcuse un legământ cu Siria și avea pace. Siria își respectase legământul și nu făcuse război. Apoi, sirienii aveau o armată mai puternică. De ce ar porni Ahab război împotriva Siriei? Ahab nu este un robot. Domnul nu apasă pe un buton ca Ahab să meargă la război. Domnul însă îngăduie un cadru de amăgire pentru Ahab ca și pedeapsă pentru toate păcatele lui. Dar chiar când aduce epste el acest context de amăgire, Domnul aduce și contextul de har și lumină prin Mica. Domnul de fapt îl așează pe Ahab în fața unei alegeri. Domnul nu trimite doar duhul de amăgire, dar și duhul de lumină prin Mica. Din ceruri nu coboară doar un demon care inspiră inimile proorocilor, dar și un înger care îi dă o vedenie lui Mica. Dacă Domnul intenționa doar amăgirea lui Ahab, de ce ar mai fi trimis această vedenie lui Mica? De ce i-ar fi descoperit lui Ahab prin Mica de faptul că un duh de minciună a intrat în gura tuturor proorocilor Lui? Este evident că Domnul îl așează din nou pe Ahab în fața unei alegeri. Și celelalte detalii din text, pe care deja le-am subliniat, ne arată clar că Ahab calcă în mod conștient în picioare adevărul venit din partea Domnului.

De ce din toate propunerile oștirilor cerești este aprobată doar propunerea demonului și-a propus să fie un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui Ahab? Oare pentru că această propunere era mai bună decât celelalte, în sensul că această strategie avea șanse de reușită maximă pentru convingerea lui Ahab să meargă la război? Așa se pare din răspunsul Domnului: ***Îl vei amăgi așa și-ti vei atinge tinta; ieși și fă așa!*** Dacă acesta este răspunsul corect, strălucește și mai mult adevărul că oamenii nu sunt roboți cu o cheiță la spate. Ei sunt făpturi inteligente, înzestrate cu rațiune și capacitate de analiză și de alegere. Dacă celelalte

strategii propuse nu au fost considerate așa de eficiente ca cea a demonului, înseamnă că cerul nu deține un buton pe care apasă iar oamenii își schimbă opțiunile imediat. Oamenii trebuie convinși, au nevoie de argumente. Este posibil deci ca unele din strategiile propuse pentru amăgirea lui Ahab să nu fi reușit să-l convingă să lupte împotriva Siriei. O altă explicație posibilă pentru alegerea acestei strategii (care de altfel nu exculde prima explicație propusă mai sus) vizează creionarea unui tipar profetic. Perioada de apostazie a lui Ahab anticipează perioada de apoztație de la finalul istoriei. La fel cum Domnul Însuși trimite un duh de rătăcire peste Ahab, la fel Domnul va trimite la final un duh de rătăcire peste întreaga omenire (vezi 2 Tes. cap. 2). Duhul de rătăcire s-a revărsat pe Ahab prin mesajul fals al proorocilor mincinoși. La final, pământul va fi amăgit prin discursurile și semnele proorocului mincinos (vezi Apoc. 13). La fel cum Ahab a avut nevoie să fie convins să meargă la război, la fel și omenirea va fi supusă unui proces de persuasiune. Nu știm exact care vor fi argumentele proorocului mincinos, dar știm că acestea vor fi necesare pentru ca omenirea să fie amăgită. După sfidarea semnelor Domnului, Ahab a sfârșit mergând de unul singur la un război. După sfidarea semnelor Domnului, omenirea va sfârși mergând tot la un război. Împărații și oștirile pământului conduse de Anticirist și proorocul lui mincinos vor porni la un război final la Armaghedon. Acolo însă vor pieri cu toții în fața arătării Domnului Isus în slavă.

Păcatul aduce împietrire și întunecarea minții. Persistența în păcat atrage duhurile de rătăcire. Și când Domnul Însuși trimite un duh de rătăcire ne întrebăm: ce se mai poate face? Am fi tentați să răspundem. Nimic! Și totuși ar mai fi o speranță, și acesta că Domnul care trimite duhul de rătăcire, trimite simultan și un duh de lumină! Și exact acest lucru strălucește în cap. 22: Cel care trimite un duh de minciună în gura proorocilor lui Ahab ca să-l amăgească pe acesta, îl trimite și pe Mica pentru a desconfirma strategia de amăgire. Este un paradox! Pe de o parte Domnul pare că alege cea mai eficientă strategie de amăgire a inimii lui Ahab, iar pe de altă parte îl trimite pe Mica pentru a demasca amăgirea. Cum să înțelegem lucrul acesta? Pe de o parte, în dreptatea Sa, Domnul trimite un duh de amăgire celui ce persistă în păcat, dar pe de altă parte în îndurarea Sa, El trimite un duh de lumină pentru a-l salva pe cel păcătos. Domnul creează de fapt un cadru final pentru o alegere finală a lui Ahab. Alegerea este conștientă și responsabilă. Ahab alege să calce în picioare adevărul și să se lase amăgit. Prin această alegere Ahab își semnează singur sentința la moarte. Ahab este cel mai rău împărat din Israel. Domnul ne arată cum l-a curtat pe acest împărat în harul Său. Și dacă așa s-a comportat cu Ahab, El a arătat cel puțin la fel de mult har pentru fiecare împărat al lui Israel. Și în cap. 22, Domnul ne arată cum l-a curtat pe Ahab până în ultima zi a vieții sale, și cum acesta prin propria alegere nerușinată și-a semnat singur sentința la moarte. Domnul ne descrie în amănunt harul revărsat peste Ahab. Aceasta pentru că fiind cel mai rău împărat din Israel, face să strălucească nespuse de mult bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte istoria apostaziei lui Ahab anticipează istoria apostaziei finale. Harul lui Dumnezeu va străluci din nou cu putere la finalul istoriei, și la fel omenirea îl va călca cu putere în picioare. Domnul va trimite un duh de rătăcire prin proorocul mincinos (Apoc. 13), dar va trimite și pe proorocul lui pentru a desconfirma amăgirea acestuia (Apoc. 11). Amăgirea adusă de proorocul mincinos nu va fi irezistibilă; mesajul proorocilor Domnului va fi plin de lumină și putere. Nu va fi un teatru ieftin, omenirea fiind deja programată să aleagă nelegiurea. Va fi o

luptă reală. Posibilitatea alegerii va fi cât se poate de reală. Omenirea va călca în picioare adevărul și va îmbrățișa de bunăvoie amăgirea. Prin această alegere conștientă și responsabilă își va semna singură sentința la moarte. Ea va porni războiul care-i va aduce pieirea. Aceasta înseamnă că măcar unii se vor întoarce la Domnul și vor întregi rămășița credincioasă. Acest lucru este încurajator pentru cei ce vor mărturisi pe Domnul în acele vremuri. Dar la fel cum Ahab și Israel a rămas în împietrire, la fel și omenirea în ansamblul ei va rămâne în moarte spirituală. Domnul ne înștiințează dinainte care va fi reacția celor ce ne vor asculta mărturia în ultimele zile ale istoriei. Înțelegând aceste lucruri nu vom avea așteptări prea mari, ca Ilie, și nu vom ajunge în stare de depresie.

Ahab presimte pericolul și nu se îmbracă în hainele împărătești. Însă, plin de viclenie îl îndeamnă pe Iosafat să poarte ținuta regală. Ahab încearcă să fenteze destinul prevestit de Mica. Aparent strategia sa dă succes. Împăratul Siriei era plin de furie față de Ahab pentru că acesta își încălcase legământul. Pe acesta nu îl interesa neapărat victoria cât moartea lui Ahab. Dar nu Ahab purta hainele regale ci Iosafat. Acesta este înconjurat de dușmani. Aparent strategia lui Ahab dădea rezultate: el scăpa iar Iosafat, în naivitatea sa, era omorât în locul lui. Dar nu a fost așa. Iosafat a țipat și sirienii și-au dat seama că nu este el Ahab. Nu știu exact cum și-au dat seama ei de acest lucru, dar cert este că Domnul a intervenit și l-a scăpat pe Iosafat. Chiar dacă Iosafat sfidase vestirea lui Mica, și fusese atras în capcană, deși făcuse legământ cu dușmanul Domnului sortit pierii și purta un război care nu era după voia Domnului, cu toate acestea este salvat de Domnul. Nu sosise încă sfârșitul lui Iosafat. Consiliul ceresc încă nu hotărâse acest lucru. Iată deci că nu împrejurările ci voia cerului pecetluiește destinele oamenilor. La Ahab se întâmplă opusul. El presimte pericolul. Se îmbracă ca un soldat obișnuit și îl împinge pe Iosafat în față. Dar un sirian trage la întâmplare o săgeată care în mod surprinzător țintește exact locul de la încheietura platoșei. Probabilitatea ca acest lucru să se fi întâmplat era foarte mică. Dar Domnul stăpânește pe pământ și iată că toate detaliile unei bătălii se află în mâna Sa. Atunci când privești la o luptă crâncenă între două armate, ai impresia că totul e haos și totul ține de întâmplare sau șansă. Nu poți ști cine va muri și cine va trăi. Dar nici o vrabie nu cade la pământ fără știrea și fără voia Tatălui din ceruri. Iată că toate amănuntele unei lupte se află în mâna Domnului. Iosafat se afla în mare pericol și totuși scapă. Ahab se afla în siguranță, ascuns în mulțime și totuși moare. Destinul hotărât sus nu poate fi nici fentat, nici ocolit. În acest moment doar prin pocăință mai putea amâna Ahab pedeapsa. El refuză pocăința însă. Și atunci nu se poate ascunde de pedeapsa divină. În ciuda strădaniilor și strategiilor sale de a se apăra, judecata divină îl ajunge prin săgeata trasă la întâmplare de un începător în ale războiului din oștirea siriană, săgeata care țintește exact în acel loc în care platoșa nu mai oferea protecție lui Ahab.

Dar Ahab nu moare deodată. El stă rănit în carul sau și vede cum Cuvântul Domnului se împlinește: el este pe moarte iar sirienii câștigă bătălia. Domnul l-ar fi putut răpune deodată pe Ahab. Dar El îi aduce o moarte lentă. Ahab este conștient că este pe moarte și că bătălia este pierdută. Ahab vede în ultimele ore din viață CUM se împlinește Cuvântul Domnului pe care el Îl sfidase. Oare nu este tot un har? Tot o ultimă ofertă din partea Domnului pentru inima lui Ahab? Cu siguranță da! Dar cronicarul nu pomenește ca în capitolul precedent de vreo tresărire spre bine a lui Ahab. Ahab moare în păcat și în

împietrire, dar urmărit de harul Domnului până în ultima clipă a vieții sale. Cum spuneam, prin istoria lui Ahab Domnul vrea să ne descopere harul Său pentru cel mai rău împărat al lui Israel. Și Domnul vrea să vedem cum acest har l-a urmărit pe Ahab până în ultima clipă a vieții. Ce lecție a harului ne oferă viața lui Ahab! Și Domnul, care nu este părtinitor, nu va iubi mai puțin pe nimeni dintre muritorii care se vor naște pe Terra.

Ahab rispește tot acest har. Și ne întrebăm: ce va urma pentru Israel? Elisei ne va da răspunsul: un har și mai mare! Dar până atunci cronicarul ne va prezenta și domnia lui Iosafat și cea a lui Ahazia, fiul lui Ahab.